

Beşle Aran Nasıl

– F.Ç.Kabadayı · 23 Mayıs 2011

Sizi biraz gülümsetmemi ister misiniz?

O halde ablam ve eniştemin nasıl evlendiğini okuyun; daha doğrusu ablamın enişteme nasıl bir yanlış anlama sonucu verildiğini...

Esas kız; ablam o zamanlar çok ünlü bir giyim fabrikasında çalışan güzeller güzeli (ablam dedim ya) bir genç kız, esas oğlan; eniştem de yirmi beşinde toy bir delikanlı...

Dedem; seksen yaşlarında kulakları ağırlaşmış emekli imam.

Annem ve babam; kızlarının verilmesinden en son haberi olan iki şahıs.

Görücü usulu; eskiden iki kişinin evlenmesi için ana-babaların ve çevrenin desteğiyle yapılan evlilik yöntemi.

Evet, şimdi hikâyemize geçelim.

Yıl 1989. Yaz ayları...

Ablam sabah işe giden, akşam eve gelen, çalışkanlığı ve ciddiliği ile herkesin beğenisini toplamış biriydi. Onunla evlenmek isteyenlerin biri gelip biri giderken, eniştemin babası ve annesi ablamı duyar ve ailemiz hakkında araştırma yaparlar.

Babam herkes tarafından sevilen bir adam. Memur olduğu için sadece hafta sonları köye gidip bahçe işleriyle ilgilenebiliyor o zamanlar. Dolayısıyla biz de mecburen her hafta sonu ordayız.

Eniştemin ailesine babamı ablamı övmüşler de övmüşler.En son ablamın işyerine gitmişler ve patronu;

"Rabia mı? İnsanın öyle tek bir evladı olsun yeter!" demiş.

Kayınvalide ve kayınbaba adayı önce gelip kızı görüyorlar. Kendileri beğenince de oğullarını alıp kızla tanıştırmak kalıyor sadece.

Babam; "Hafta sonu köyde oluruz biz, buyurun oraya gelin," deyince onlarda köye gelmeye karar veriyorlar.

Esas kız ve ailesi yemyeşil bahçe içinde misafirleri bekliyor.
Öğleye doğru eniştem, annesi, babası ve kız kardeşi geliyor; hoş geldiniz, hal hatır...

Oturuldu, tanışıldı, konuşuldu.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Ablam da eniştem de çok heyecanlıydı. Ablam dut ağacının altında dut toplarken esas oğlan -annesinin sıkıştırmalarıyla- esas kızla tanışmaya geldi. Ben de etraflarında dolaşıyorum. Çocukluk işte!

"Merhaba Rabia Hanım..."

"Merhaba Hayrullah Bey..."

"Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim siz?"

Tam eniştem utangaçlığını yenip esas kız ile sohbeta başlayacak ki dedem ceviz ağacının altına oturmuş, bastonunu sallayarak eniştemi çağırıyor. Sorularla onu tanımaya çalışacak.

"Nassın oğlum?"

"İyyim Hacı Amca, siz nasılsınız?"

"Elhamdülillah."

"Ne işle meşgul oluyorsun?"

"Postane de teknikerim."

"Maşallah, iyi."

Dedem sağ elinin parmaklarını ayırarak soruyor;

"Beşle aran nasıl?"

Eniştem nerden bilsin dedemin beş vakit namazı sorduğunu, o zamanlar beş yüz elli lira maaş aldığı için elini biraz sallayarak;

"Biraz geçiyor," diyor. Çünkü maaşı beş yüz elli...

"Hay maşallah..." diyor dedem, seviniyor, zannediyor ki, eniştem beş vakit üstüne baş daha katıp nafîle namazlarını da kılıyor bu genç adam.

Dedem başka bir şey sormaya gerek duymuyor ve diyor ki;

"Hadi o zaman, verdim gitti kızı!"

Ben koşarak dere kenarında bulaşık yıkayan anneme bağıyorum;

"Dedem tamam dedi anne!"

"Sahi mi?"

Eniştem o günü anlatırken der ki hâlâ;

"Dedem verdi kızı vermesine de ben eve geldiğimde sözlümün yüzünü bile hatırlayamıyordum!"

Çok şükür ki mutlular, ALLAH DAİM ETSİN. İyi ki de dedem yanlış anlamış, ben başka enişte istemezdim!